

opusdei.org

Montse mi pomohla, keď ma raz v noci prepadla úzkosť

Rád by som vás oboznámil s tým, čo sa mi prihodilo v noci pred pár dňami. Neviem, či je to milosť od Montse, vypočutá prosba alebo pomoc...

01.09.2021

Viete, nemal som ani tušenie o tom, že existuje nejaká Montse Grases a nepoznal som ani jej príbeh. Ale iba do chvíle, keď som asi pred mesiacom prechádzal okolo kostola

Svätej Terézie od Dieťaťa Ježiša po Vía Augusta v Barcelone. Z času na čas sa tam zastavím, prechovávam k nej veľkú úctu, ale mám to dosť od ruky, bývam asi 40 km od Barcelony. No vždy, keď idem po niečo do mesta, snažím sa v tomto kostole zastaviť.

Raz poobede som sa teda zastavil a zotrval som chvíľu v modlitbe pred obrazom svätej Terézie. Boli tam nejaké informačné letáky a knižočky a medzi nimi aj kartička s obrázkom Montse Grases. Potešilo ma to a jednu som si zobral. Keď som prišiel domov, položil som ju k ďalším kartičkám, ktoré mám, a priznám sa, že som si ju už viac nevšímal. Nezabudol som na ňu, ale zadnú stranu s jej životopisom som si neprečítal.

A teraz príde to dôležité.

Bývam s rodičmi. Majú 83 a 79 rokov. Moji traja starší bratia sa už oženili, majú deti a svoj život. Ja som ten

najmladší, slobodný a oni sa na mňa svojím spôsobom spoliehajú. V roku 2008 bolo totiž môjmu otcovi zle od srdca a jeden z bratov mi povedal, že by som sa mohol vrátiť domov a bývať s nimi (vtedy som pracoval v Austrálii, býval som tam, budoval som si tam kariéru a bol som šťastný). No vďaka bratovi som pochopil, že moje miesto je tu. Aj tu si môžem nájsť prácu a okrem toho aj pomáhať svojim rodičom. Hoci riaditeľka firmy v Austrálii si priaľa, aby som tam zostal, nakoniec som tú prácu odmietol a vrátil som sa do Španielska.

Postupom času sa otcova choroba zhoršovala. Vozím ho autom do nemocnice a žijem s nimi v jednom dome. Keď sa v noci stane nejaká mimoriadna udalosť, odveziem ho do nemocnice.

14. júna otcovi operovali koleno a dali mu protézu. Po niekoľkých

dňoch v nemocnici ho prepustili domov. V noci, keď mi Montse pomohla, ma matka o druhej budila so slovami: *Santi, svrbia ma ruky a celé telo, daj mi ľad alebo niečo iné, už to svrbenie nevydržím. Asi som niečo zjedla, ale už to ďalej nevydržím.*

Keď mi to hovorila, otec na mňa začal volať zo svojej izby z postele: *Santi, pod' sem, hrozne ma bolí koleno, už to nevydržím, zavez ma do nemocnice alebo zavolaj záchranku.* Boli dve hodiny v noci a ja som nevedel, čo mám robiť. Povedal som otcovi, aby si dal niečo na utíšenie bolesti, ale odpovedal, že si už jednu tabletku dal.

Bol som unavený, vystrašený, nervózny, na pokraji plaču, veď už za posledné dva týždne som toho mal vyše hlavy s nemocnicou, s otcom, a navyše som bol plný úzkosti. A k tomu tá vypätá noc.

Cítil som sa úplne opustený, nevedel som, čo mám robiť. Išiel som do izby a uvidel som obrázok Montse. Otočil som ho a rýchlo som si prečítal jej príbeh: rakovina v stehennej kosti (práve to, čo operovali otcovi), chorobu zistili v júni, teda v aktuálnom mesiaci, a neuveriteľne trpela, práve to, čo hovoril otec, doslova: *Už to nevydržím, Santi, hrozne ma to bolí!*

A ako som to tak čítal, pomyslel som si: je to neuveriteľná náhoda, že toto dievča si prešlo tým, čím teraz prechádza môj otec – hrozné bolesti v stehennej kosti a ešte k tomu tiež v júni.

Nedokázal som nič iné, iba sa modliť k Montse, aby mi pomohla, nie iba s otcovými bolesťami, ale aj s matkou, ktorá sa nikdy nestážiuje, ani nebýva chorá, a práve dnes v noci ju prepadlo to svrbenie.

Prosil som Montse o pomoc a povedal som jej: zariad', aby sa aspoň utíšili (obaja boli dosť nervózni a mňa to ešte viac znervózňovalo) a tiež nech zaspím. Zajtra ich zaveziem do nemocnice, ale teraz nech zaspia, ja už ďalej nevládzem. Už niekoľko dní nespím, pomôž mi.

O chvíľu mi otec hovorí: *Santi, už ma to bolí menej, ale bolí.* Povedal som mu: *Dobre, to bude tou tabletkou, čo si si dal predtým, snaž sa odpočívať a spať, hneď ráno ťa odveziem do nemocnice, ale teraz spi.* Presvedčil som ho a už nebol taký nervózny. A tak som mohol zájsť za matkou, ktorá mi povedala, že ľad jej robí dobre, svrbí to, ale menej.

Bol som nervózny a nepokojný a jediné, čo som si želal, bol spánok. Bol som zničený z toho, že som im nemohol pomôcť. Ráno som sa zobudil a matka bola v kuchyni. Prvé, čo som sa jej opýtal, bolo: Aká

bola noc? Na čo mi odpovedala:
*Dobrá. Spala som, a aj keď ma to
svrbelo, mohla som spať. A otec k
tomu dodal: Ja som tiež mohol spať,
bolesti ustúpili.*

A od tej noci, keď som nevedel, čo si
počítať, sa už toľko nestáždžovali.
Nechcem to už ďalej rozvádzať, asi
som toho napísal veľa, ale chcel som
vám vykresliť svoje zážitky z danej
noci.

Som presvedčený, že Montse mi v tú
noc pomohla. Nemám iné vysvetlenie.
Je zvláštne, že zvyčajne prosím o
pomoc svoju Terezku alebo Ritu, veľa
sa k nim modlím, ale v tú noc som si
pomohol kartičkou dievčata, ktoré
má taký milý úsmev, a zabudol som
na všetkých ostatných a vedzte, že
nemyslím na nič iné, než na to, že
jedného dňa zájdem do krypty, aby
som osobne poďakoval Montse. To je
to najmenej, čo môžem urobiť. Iba ja
viem, akú úzkosť som prežil v tú noc.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/montse-mi-pomohla-ked-
ma-raz-v-noci-prepadla-uzkost/](https://opusdei.org/sk-sk/article/montse-mi-pomohla-ked-ma-raz-v-noci-prepadla-uzkost/)
(26.03.2025)